Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

19 септември 2013 година*

„Директива 2005/29/ЕО — Нелоялни търговски практики — Рекламна брошура, съдържаща невярна информация — Квалифициране като „заблуждаваща търговска практика“ — Случай, при който търговецът не може да бъде упрекнат в каквото и да било нарушение на задължението за дължима професионална грижа“

По дело C-435/11

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Oberster Gerichtshof (Австрия) с акт от 5 юли 2011 г., постъпил в Съда на 26 август 2011 г., в рамките на производство по дело

CHS Tour Services GmbH

срещу

Team4 Travel GmbH,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: г-н A. Tizzano, председател на състав, г-жа M. Berger, г-н A. Borg Barthet, г-н E. Levits и г-н J.-J. Kasel (докладчик), съдии,

генерален адвокат: г-н N. Wahl,

секретар: г-н A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

— за CHS Tour Services GmbH, от E. Köll, Rechtsanwalt,

— за Team4 Travel GmbH, от J. Stock, Rechtsanwalt,

— за австрийското правителство, от г-н A. Posch, в качеството на представител,

— за германското правителство, от г-н T. Henze и г-жа J. Kemper, в качеството на представители,

— за италианското правителство, от г-жа G. Palmieri, в качеството на представител, подпомагана от г-жа M. Russo, avvocato dello Stato,

* Език на производството: немски.

— за унгарското правителство, от г-н M. Z. Fehér, както и от г-жа K. Szíjjártó и г-жа Z. Biró-Tóth, в качеството на представители,

— за полското правителство, от г-н B. Majczyna, в качеството на представител,

— за шведското правителство, от г-жа K. Petkovska и г-жа U. Persson, в качеството на представители,

— за правителството на Обединеното кралство, от г-н S. Ossowski, в качеството на представител,

— за Европейската комисия, от г-жа S. Grünheid, в качеството на представител,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 13 юни 2013 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на Директива 2005/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2005 година относно нелоялни търговски практики от страна на търговци към потребители на вътрешния пазар и изменение на Директива 84/450/ЕИО на Съвета, Директиви 97/7/ЕО, 98/27/ЕО и 2002/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, и Регламент (ЕО) № 2006/2004 на Европейския парламент и на Съвета („Директива за нелоялни търговски практики“) (ОВ L 149, стр. 22; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 14, стр. 260).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между CHS Tour Services GmbH (наричано по-нататък „CHS“) и Team4 Travel GmbH (наричано по-нататък „Team4 Travel“) относно рекламна брошура на последното, съдържаща невярна информация.

Правна уредба

Правото на Съюза

3 Съображения 6—8, 11—14, 17 и 18 от Директивата за нелоялни търговски практики гласят:

„(6) […] настоящата директива сближава законодателствата на държавите членки относно нелоялните търговски практики, включително нелоялната реклама, които пряко нарушават икономическите интереси на потребителите […] Тази директива не засяга и не обхваща националните законодателства за нелоялни търговски практики, които увреждат само икономическите интереси на конкурентите, или които са свързани със сделките между търговци; […]

(7) Тази директива урежда търговски практики, пряко свързани с въздействието върху вземане на решения от потребителя отнасящи се до продукти. […]

(8) Тази директива пряко защитава икономическите интереси на потребителите от нелоялни търговски практики от страна на търговци към потребители. […]

[…]

(11) Високото ниво на сходство, постигнато чрез сближаването на националните разпоредби чрез настоящата директива, създава високо общностно ниво на защита на потребителите. Тази директива въвежда единна забрана на тези нелоялни търговски практики, които изопачават икономическото поведение на потребителите. […]

(12) Хармонизирането ще повиши значително правната сигурност както за потребителите, така и за търговците. Както потребителите, така и търговците ще разчитат на единна регулаторна рамка, основана на ясно определени правни понятия, регулира[ща] всички аспекти на нелоялните търговски практики в рамките на Европейския съюз. […]

(13) С оглед постигане целите на Общността чрез отстраняване пречките на вътрешния пазар, е необходимо да се заменят съществуващите различаващи се общи клаузи и правни принципи. Следователно единствената обща генерална забрана, въведена от настоящата директива, обхваща нелоялните търговски практики, изопачаващи икономическото поведение на потребителите. […] Общата забраната се основава на правила за двата типа търговски практики, които се срещат най-често, а именно заблуждаващи търговски практики и агресивни търговски практики.

(14) Желателно е заблуждаващите търговски практики да обхващат онези практики, включително заблуждаваща реклама, които чрез заблуждаващи действия не позволяват на потребителя да направи информиран и следователно ефективен избор. […]

[…]

(17) Желателно е тези търговски практики, които са нелоялни във всички случаи, да бъдат определени, за да се осигури по-висока правна сигурност. Приложение I съдържа пълния списък на всички такива практики. Това са единствените търговски практики, които може да [се] считат за нелоялни, без оценка на индивидуални случаи съгласно разпоредбите на членове 5 до 9. […]

(18) […] Съобразно принципа на пропорционалност и с оглед ефективното прилагане на защитните мерки, съдържащи се в нея, настоящата директива приема като база за сравнение средния потребител, който е [относително осведомен и в разумни граници е] наблюдателен и [съобразителен], като отчита обществените, културни и лингвистични фактори, както се тълкуват от Съда […]“.

4 Съгласно член 1 от споменатата директива:

„Целта на настоящата директива е да допринесе за правилното функциониране на вътрешния пазар и постигане на високо ниво на защита на потребителите чрез сближаване на законовите, подзаконови и административни разпоредби на държавите членки по отношение на нелоялните търговски практики, накърняващи икономическите интереси на потребителите“.

5 Член 2 от същата директива гласи:

„За целите на настоящата директива:

[…]

б) „търговец“ означава всяко физическо или юридическо лице което, по смисъла на търговските практики обхванати от тази директива, осъществява дейност с предмет свързан с неговото занятие, работа или професия или всяко лице което действа от името и/или за сметка на търговеца;

в) „продукт“ означава всички стоки или услуги […];

г) „търговски практики от търговците към потребителите“ (наричани по-долу за краткост „търговски практики“) са всяко действие, бездействие, поведение[, подход или] търговски съобщения, включително реклама и маркетинг, извършвани от търговец, пряко свързан[и] с [рекламиране], продажба или доставка на стока [на] потребители;

[…]

з) „дължима професионална грижа“ е норма на специални умения и грижи, очакващи се от търговеца да извърши спрямо потребителите в разумни граници, които умения съответстващи на честната пазарна практика и/или на общия принцип на добросъвестност в сферата на дейност на търговеца;

[…]“.

6 Съгласно член 3 от Директивата за нелоялни търговски практики:

„1. Настоящата директива се прилага по отношение на нелоялни търговски практики от страна на търговците към потребителите, съгласно разпоредбата на член 5, преди, по време на и след търговска сделка във връзка със стока.

2. Настоящата директива не противоречи на облигационното право […]“.

7 Член 5 от същата директива, озаглавен „Забрана за нелоялни търговски практики“, има следното съдържание:

„1. Забраняват се нелоялните търговски практики.

2. Една търговска практика е нелоялна, ако:

а) противоречи на изискванията за дължимата професионална грижа,

и

б) съществено изопачава или е възможно да изопачи съществено икономическото поведение по отношение на продукта на средния потребител, до когото достига или за когото е предназначена стоката, или на средния представител на група, когато една търговска практика е ориентирана към група потребители.

[…]

4. По-специално търговските практики са нелоялни, когато:

а) са заблуждаващи по смисъла на членове 6 и 7,

или

б) са агресивни по смисъла на членове 8 и 9.

5. Приложение I съдържа списъка на тези търговски практики, които се считат за нелоялни при всякакви обстоятелства. Същият списък се прилага във всички държави членки и може да бъде променян само чрез изменение на настоящата директива“.

8 Както е видно от самите им заглавия, членове 6 и 7 от Директивата за нелоялни търговски практики дават определения съответно на понятията „заблуждаващи действия“ и „заблуждаващи бездействия“.

9 Член 6, параграф 1 от споменатата директива предвижда:

„Заблуждаваща е тази търговска практика, която съдържа невярна информация и следователно е [измамна], или по някакъв начин, включително когато посредством цялостното представяне заблуждава или е възможно да заблуди средния[…] потребител, дори и ако съдържащата се в нея информацията е фактически точна, по отношение на един или повече от посочените по-долу елементи, и във всички случаи подтиква или е възможно да подтикне потребителя да вземе решение за сделка, което в противен случай не би взел:

а) съществуването или естество на продукта;

б) основните характеристики на продукта, като неговата наличност, преимущества […]

[…]“.

10 Членове 8 и 9 от същата директива се отнасят до агресивните търговски практики и използването на тормоз, принуда и злоупотреба с влияние.

Австрийското право

11 Директивата за нелоялни търговски практики е транспонирана в Австрия с федерален Закон срещу нелоялната конкуренция от 1984 г. (Bundesgesetz gegen den unlauteren Wettbewerb 1984 (BGBl. 448/1984), в сила от 12 декември 2007 г., изменен, в редакцията му, приложима към спора по главното производство (BGBl. I, 79/2007).

Спорът по главното производство и преюдициалният въпрос

12 Видно от акта за преюдициално запитване, двете австрийски туристически агенции, CHS и Team4 Travel, осъществяват дейността си в Инсбрук (Австрия) и се конкурират в организирането и предлагането на ски курсове и зимни почивки в Австрия за ученически групи от Обединеното кралство.

13 В рекламната си брошура на английски език за зимния сезон на 2012 г. Team4 Travel, ответник пред запитващата юрисдикция, отбелязва, че за някои обекти за настаняване има „изключителни права“, което означава, че въпросните хотели са договорно обвързани с Team4 Travel и за съответните дати не могат да бъдат предлагани от други туристически оператори. Изключителните права на Team4 Travel за резервиране на квоти от леглови бази са отбелязани и в ценоразписите ѝ.

14 За определени периоди от 2012 г. Team4 Travel е сключила с няколко обекта за настаняване договори за квоти от легловите им бази. При сключването на договорите управителят на Team4 Travel се е убедил, че няма предварително направени резервации от други туроператори. Освен това той се е уверил, че с оглед на наличния капацитет нито една друга туристическа група не би могла да бъде настанена в хотелите по време на съответните периоди. Договорите съдържат клауза, по силата на която предоставените квоти от легловите бази са изцяло на разположение на Team4 Travel и обектите за настаняване не могат да дерогират договора без писменото съгласие на последната. За да гарантира изключителните си права, Team4 Travel е договорила с тези хотели и съответни условия за прекратяване на договора и договорни санкции.

15 Впоследствие обаче и CHS резервира квоти от легловите бази на същите обекти за настаняване и за същите дати като Team4 Travel. Въпросните хотели следователно са нарушили договорните си задължения към Team4 Travel.

16 През септември 2010 г. Team4 Travel, без да знае, че CHS е направила конкурентни на нейните резервации, разпространява рекламните си брошури и ценоразписи за зимата на 2012 г.

17 Според CHS с обявяването на изключителни права в тези документи се нарушава забраната за нелоялни търговски практики. Поради това тя иска от Landesgericht Innsbruck да постанови определение за допускане на обезпечение, с което да забрани на Team4 Travel да обявява в рамките на дейността си като туристическа агенция, че за определени дати някои обекти за настаняване могат да бъдат резервирани само чрез нейното посредничество, тъй като тази информация е неточна и същите могат да бъдат резервирани и чрез посредничеството на CHS.

18 Team4 Travel обаче поддържа, от една страна, че при изготвянето на брошурите е изпълнила изискванията за дължима професионална грижа и от друга страна, че до датата на изпращането им не е знаела за договорите, сключени между CHS и въпросните хотели, поради което не може да бъде обвинена в каквато и да било нелоялна търговска практика.

19 С определение от 30 ноември 2010 г. Landesgericht Innsbruck отхвърля искането на CHS, с мотива че предвид сключените по-рано от Team4 Travel договори за резервации, които не подлежат на отмяна, обявяването на изключителни права е обосновано.

20 CHS обжалва определението на Landesgericht пред Oberlandesgericht Innsbruck, който с определение от 13 януари 2011 г. го потвърждава, с мотива че не е налице нелоялна търговска практика, тъй като Team4 Travel е изпълнила изискванията за дължима професионална грижа, като се е споразумяла със съответните хотели и си е гарантирала възможността да се ползва с изключително право да прави резервации в тях. Oberlandesgericht Innsbruck приема, че Team4 Travel правомерно може да очаква, че тези хотели ще спазят договорните си задължения.

21 CHS подава ревизионна жалба пред Oberster Gerichtshof.

22 Последният отбелязва, че съгласно член 5, параграф 2 от Директивата за нелоялни търговски практики дадена търговска практика е нелоялна, когато са изпълнени два кумулативни критерия, а именно тази практика да противоречи на изискванията за дължимата професионална грижа (член 5, параграф 2, буква а) и съществено да изопачава или да е възможно да изопачи съществено икономическото поведение по отношение на продукта на средния потребител (член 5, параграф 2, буква б).

23 В член 6, параграф 1 и член 8 от същата директива обаче е възприето само второто от условията, без изрично да се посочва изискването по член 5, параграф 2, буква а) от тази директива.

24 Така възниква въпросът дали в случай на заблуждаваща практика или на агресивна практика, уредени в членове 6 и 7 или съответно в членове 8 и 9 от Директивата за нелоялни търговски практики, законодателят на Съюза се е основал на хипотезата, че автоматично е налице нарушение на задължението за дължима професионална грижа или, напротив, за всеки конкретен случай търговецът може да докаже, че не е нарушил задължението си за полагане на грижа.

25 Според запитващата юрисдикция по-логично е второто тълкуване. Всъщност, ако, както е в случая, обща разпоредба (член 5, параграф 2 от споменатата директива) се уточнява от специални норми (член 6 и сл. от същата директива), без последните формално да дерогират първата разпоредба, не би могло да се приеме, че законодателят е искал единият от двата съществени елемента на общата норма да отпадне.

26 При тези условия Oberster Gerichtshof решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли член 5 от [Директивата за нелоялни търговски практики] да се тълкува в смисъл, че при заблуждаващи търговски практики по смисъла на член 5, параграф 4 от тази директива отделното разглеждане на критерия по член 5, параграф 2, буква а) [от същата тази директива] е недопустимо?“.

По преюдициалния въпрос

27 Най-напред следва да се напомни, че член 2, буква г) от Директивата за нелоялни търговски практики съдържа изключително обширна дефиниция на понятието „търговски практики“, определяйки ги като „всяко действие, бездействие, поведение[, подход или] търговски съобщения, включително реклама и маркетинг, извършвани от търговец, пряко свързан[и] с [рекламиране], продажба или доставка на стока [на] потребители (вж. по-специално Решение от 23 април 2009 г. по съединени дела VTB-VAB и Galatea, C-261/07 и C-299/07, Сборник, стр. I-2949, точка 49, Решение на Съда от 14 януари 2010 г. по дело Plus Warenhandelsgesellschaft, C-304/08, Сборник, стр. I-217, точка 36 и Решение от 9 ноември 2010 г. по дело Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, C-540/08, Сборник, стр. I-10909, точка 17). Освен това съгласно член 2, буква в) от споменатата директива понятието „продукт“ по смисъла на същия член обхваща и услугите.

28 Видно обаче от акта за преюдициално запитване, разглежданата в главното производство информация, която е предоставена от туристическа агенция в рекламни брошури, предлагащи ски курсове и зимни почивки за ученически групи, се отнася до изключителните права, които търговецът, в случая Team4 Travel, претендира, че притежава за посочените дати за някои обекти за настаняване.

29 Информацията, че някои обекти за настаняване са налични само при Team4 Travel и че следователно те не могат да бъдат резервирани чрез посредничеството на друг търговец, се отнася до наличността на продукта по смисъла на член 6, параграф 1, буква б) от Директивата за нелоялни търговски практики.

30 При тези условия информацията за изключителни права, на която се позовава Team4 Travel, безспорно представлява търговска практика по смисъла на член 2, буква г) от споменатата директива и следователно е подчинена на установените със същата изисквания.

31 С оглед на това следва да се констатира, че въпросът на Oberster Gerichtshof се отнася до тълкуването единствено на член 5 от Директивата за нелоялни търговски практики.

32 При все това в акта си за преюдициално запитване Oberster Gerichtshof констатира, че информацията за изключителните права, съдържаща се в разпространяваните от Team4 Travel брошури, е обективно невярна и че поради това представлява в очите на средния потребител заблуждаваща търговска практика по член 6, параграф 1 от споменатата директива.

33 Запитващата юрисдикция иска да установи и дали за нуждите на прилагането на споменатия член 6, параграф 1 и за целите на квалифицирането на практиката на Team4 Travel като „заблуждаваща“ по смисъла на тази разпоредба е достатъчно практиката да се разгледа само въз основа на установените със същата разпоредба критерии, за които запитващата юрисдикция констатира, че в случая са изпълнени, или, напротив, следва да се провери и дали условието за противоречие на търговската практика с изискванията за дължима професионална грижа по член 5, параграф 2, буква а) от споменатата директива също е изпълнено, какъвто обаче настоящият случай не е, тъй като съответната туристическа агенция е направила всичко, за да гарантира изключителните права, на които се позовава в рекламните си брошури.

34 С други думи, настоящото преюдициално запитване трябва да се разбира като отнасящо се до тълкуването на член 6, параграф 1 от Директивата за нелоялни търговски практики и до евентуалната връзка между тази разпоредба и член 5, параграф 2 от същата директива. С него по същество се иска да се установи дали в случай, когато дадена търговска практика отговаря на всички критерии по член 6, параграф 1 от директивата, за да бъде квалифицирана като заблуждаваща практика по смисъла на тази разпоредба, сезираната юрисдикция все пак е длъжна да провери дали такава практика не нарушава и изискванията за дължима професионална грижа по член 5, параграф 2, буква а) от същата директива, преди да може да я приеме за нелоялна и следователно да я забрани на основание параграф 1 от този член 5.

35 В това отношение следва да се напомни, че Съдът нееднократно е приемал, че член 5 от споменатата директива, в чийто параграф 1 е предвиден принципът на забрана на нелоялните търговски практики, излага релевантните обстоятелства за целите на определянето на такъв нелоялен характер (вж. Решение по дело VTB-VAB и Galatea, посочено по-горе, точка 53, Решение по дело Plus Warenhandelsgesellschaft, посочено по-горе, точка 42 и Решение по дело Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, посочено по-горе, точка 31).

36 Съгласно параграф 2 от споменатия член дадена търговска практика е нелоялна, ако противоречи на изискванията за дължимата професионална грижа и съществено изопачава или е възможно да изопачи съществено икономическото поведение по отношение на продукта на средния потребител (Решение по дело VTB-VAB и Galatea, посочено по-горе, точка 54, Решение по дело Plus Warenhandelsgesellschaft, посочено по-горе, точка 43 и Решение по дело Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, посочено по-горе, точка 32).

37 Освен това член 5, параграф 4 от Директивата за нелоялни търговски практики определя две ясни категории нелоялни търговски практики, а именно „заблуждаващите практики“ и „агресивните практики“, които отговарят на критериите, уточнени съответно в членове 6 и 7, както и в членове 8 и 9 от същата директива (Решение по дело VTB-VAB и Galatea, посочено по-горе, точка 55, Решение по дело Plus Warenhandelsgesellschaft, посочено по-горе, точка 44 и Решение по дело Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, посочено по-горе, точка 33).

38 Накрая, Директивата за нелоялни търговски практики въвежда в приложение I изчерпателен списък от 31 търговски практики, които в съответствие с член 5, параграф 5 от нея се считат за нелоялни „при всякакви обстоятелства“. Следователно, както изрично уточнява съображение 17 от посочената директива, единствено тези търговски практики могат да се считат за нелоялни, без да бъдат обект на оценка във всеки конкретен случай съгласно разпоредбите на членове 5—9 от същата директива (Решение по дело VTB-VAB и Galatea, посочено по-горе, точка 56, Решение по дело Plus Warenhandelsgesellschaft, посочено по-горе, точка 45 и Решение по дело Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, посочено по-горе, точка 34).

39 В този контекст следва да се отбележи, че член 5, параграф 4 от споменатата директива квалифицира търговските практики като нелоялни, когато същите са заблуждаващи или агресивни „по смисъла“ на членове 6 и 7 или съответно на членове 8 и 9 от тази директива, като този израз предполага, че определянето на заблуждаващия или агресивен характер на

дадена практика зависи само от преценката с оглед единствено на критериите по посочените членове. Това тълкуване се подкрепя и от обстоятелството, че в разглеждания параграф 4 по никакъв начин не се споменават по-общите критерии по параграф 2 от същия член 5.

40 Освен това споменатият параграф 4 започва с израза „[п]о-специално“, а съображение 13 от Директивата за нелоялни търговски практики уточнява в това отношение, че „[о]бщата забрана[, наложена с директивата,] се основава на правила за двата типа търговски практики, които се срещат най-често, а именно заблуждаващи търговски практики и агресивни търговски практики“. Следователно основното правило на тази директива, предвидено в член 5, параграф 1 от нея, а именно че нелоялните търговски практики са забранени, се прилага и конкретизира от специални разпоредби с цел надлежно отчитане на риска, който те представляват за потребителите в двата най-често срещани случаи, а именно на заблуждаващи търговски практики и на агресивни търговски практики.

41 По отношение на членове 6 и 7, както и на членове 8 и 9 от споменатата директива Съдът приема, че съгласно тях заблуждаващите или агресивните практики са забранени, ако — като се отчитат техните характеристики и фактически контекст — подтикват или е възможно да подтикнат средния потребител да вземе решение за сделка, което в противен случай не би взел (Решение по дело VTB-VAB и Galatea, посочено по-горе, точка 55). Съдът следователно не изисква забраната за такива практики да зависи от каквито и да било други критерии, освен тези по посочените членове.

42 По отношение по-специално на разглеждания в главното производство член 6, параграф 1 от Директивата за нелоялни търговски практики следва да се подчертае, че съгласно текста на тази разпоредба заблуждаващият характер на дадена търговска практика зависи единствено от обстоятелството, че е измамна, тъй като съдържа невярна информация, или че като цяло може да заблуди средния потребител по отношение по-специално на естеството или основните характеристики на даден продукт или услуга и че поради това е възможно да подтикне потребителя да вземе решение за сделка, което в противен случай не би взел. Когато тези характеристики са налице, практиката се счита за заблуждаваща и следователно за нелоялна по силата на член 5, параграф 4 от тази директива и трябва да бъде забранена на основание параграф 1 от същия член.

43 В този смисъл следва да се констатира, че всички елементи от фактическия състав на заблуждаващата търговска практика, посочени в член 6, параграф 1 от Директивата за нелоялни търговски практики и напомнени в предходната точка, изхождат основно от гледната точка на потребителя, към който нелоялните търговски практики са насочени (вж. в този смисъл Решение от 12 май 2011 г. по дело Ving Sverige C-122/10, Сборник, стр. I-3903, точки 22 и 23), и по същество съответстват на второто условие, характеризиращо практика от такова естество и предвидено в член 5, параграф 2, буква б) от тази директива. Напротив, в член 6, параграф 1 не се споменава отнасящото се към сферата на предприемача условие по член 5, параграф 2, буква а) от директивата за противоречие на практиката с изискванията за дължима професионална грижа.

44 В Решение от 15 март 2012 г. по дело Pereničová и Perenič (C-453/10, точки 40 и 41) Съдът също въобще не споменава последното условие, когато разглежда доколко обсъжданата по посоченото дело търговска практика може да бъде квалифицирана като „заблуждаваща“ на основание член 6, параграф 1 от Директивата за нелоялни търговски практики.

45 От изложеното следва, че с оглед на текста и структурата на член 5 и на член 6, параграф 1 от споменатата директива, както и на общата система на последната дадена търговска практика трябва да се счита за „заблуждаваща“ по смисъла на втората от посочените разпоредби, ако изброените в същата разпоредба критерии са изпълнени, без при това да е необходимо да се

проверява дали условието за противоречие на тази търговска практика с изискванията за дължима професионална грижа по член 5, параграф 2, буква а) от същата директива също е изпълнено.

46 Единствено такова тълкуване може да запази полезното действие на специалните разпоредби, предвидени в членове 6—9 от Директивата за нелоялни търговски практики. Всъщност, ако условията за прилагането им са идентични на тези по член 5, параграф 2 от същата директива, посочените членове на практика биха били лишени от съдържание, макар и с тях да се цели закрила на потребителите от най-често срещаните нелоялни търговски практики (вж. точка 40 от настоящото решение).

47 Целта, преследвана от Директивата за нелоялни търговски практики, която съгласно съображение 23 от последната се състои в постигане на високо общо равнище на защита на потребителите чрез пълна хармонизация на правилата за нелоялните търговски практики на предприятията спрямо потребителите, в това число и на правилата за нелоялната реклама (вж. по-специално Решение по дело Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, посочено по-горе, точка 27), също подкрепя посоченото тълкуване, тъй като то може да улесни ефективното прилагане на член 6, параграф 1 от споменатата директива в посока, благоприятна за интересите на потребителите, към които е насочена невярната информация, съдържаща се в разпространявани от търговец рекламни брошури.

48 С оглед на всички изложени съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че Директивата за нелоялни търговски практики трябва да се тълкува в смисъл, че в случай, когато дадена търговска практика отговаря на всички критерии по член 6, параграф 1 от тази директива, за да бъде квалифицирана като заблуждаваща практика по отношение на потребителя, не следва да се проверява дали такава практика противоречи и на изискванията за дължима професионална грижа по член 5, параграф 2, буква а) от същата директива, за да може правомерно да бъде считана за нелоялна и следователно да бъде забранена на основание член 5, параграф 1 от споменатата директива.

По съдебните разноски

49 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

Директива 2005/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2005 година относно нелоялни търговски практики от страна на търговци към потребители на вътрешния пазар и изменение на Директива 84/450/ЕИО на Съвета, Директиви 97/7/ЕО, 98/27/ЕО и 2002/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, и Регламент (ЕО) № 2006/2004 на Европейския парламент и на Съвета („Директива за нелоялни търговски практики“) трябва да се тълкува в смисъл, че в случай, когато дадена търговска практика отговаря на всички критерии по член 6, параграф 1 от тази директива, за да бъде квалифицирана като заблуждаваща практика по отношение на потребителя, не следва да се проверява дали такава практика противоречи и на изискванията за дължима професионална грижа по член 5, параграф 2, буква а) от същата директива, за да може правомерно да бъде считана за нелоялна и следователно да бъде забранена на основание член 5, параграф 1 от споменатата директива.

Подписи